

DOLORS N. 13, D. 302, 303 Y 304. MEXICO, D. F.

25

d'abril del 1951

Estimats pares: acabo de rebre la seva carta del dia 14 dels corrents, i la contesto de seguida, per veure si avui mateix la Rosa hi escriu unes quantes ratlles i la curso el més aviat possible.

Mare: és veritat que no m'amoïno tant, ni de molt, com ho feia abans per qualsevol cosa. De sobte (no fa pas més d'un any) devia aprendre de viure i vaig començar a prendre la vida amb més calma. Els resultats varen ésser immediats i sorprenents: em vaig engreixar als ulls de la gent, dormo totes les hores que puc com un sant varó i he allunyat, em sembla, les possibilitats de criar pedres en qualsevol peça vital del meu organisme. Ja vaig dir-li en una carta anterior que peso 69 quilos, pes record tenint en compte la meua alçada. Tantdebbò, mare, que Déu obrés en vostre un miracle semblant i no patís tant per tot.

Del que em diu dels estudis del Joan, pare, m'és difícil formar-me'n un criteri que em permeti aconsellar dretament. Són tan distintes les posicions davant la vida que s'observen a Mèxic i a Catalunya! Aquí, la tendència és més aviat oposada al punt de vista que vostè m'exposa. Cada dia es dona una importància més gran a la preparació tècnica i científica i a les disciplines universitàries. Però una cosa és Amèrica i l'altra, ben diferent, és Europa. I, sobretot, el més important és tenir en compte les possibilitats econòmiques i les inclinacions del Joan. A mi, ara que gràcies a Déu en tinc tants, em faria il·lusió que un dels meus fills fos metge; però això és una simple il·lusió que no em farà exercir mai cap pressió.

Aquí també estem molt neguitosos per la situació del món. Ja fa temps que els vinc expressant la meua temença i hi ha vegades que fa l'efecte que la cosa ja no té remei i que la única sortida seria una nova i més desastrosa guerra. En aquests moments, el desig de veure'ns reunits és encara més fort i voldria que vostès fossin aquí.

Digui'm de seguida, pare, que és el que ha passat per fi amb l'"Antologia", perquè estic veritablement interessat en aquest assumpte. M'agradaria que m'hagués explicat més clarament les versions, que vostè admet que poden ésser tendencioses o amb malícia, en el sentit que han estat suprimits alguns noms dels que inicialment havia pensat en Triadú. Ja em dirà que hi ha hagut d'això i fins a quin punt m'afecta a mi.

Els adjuntem fotos de la petita. Per ara, i edat per edat, és la més riallera i trempada de tots tres. Encara no la mires, que ja riu i mou les mans en senyal de celebració. La Rosa els informará del que fa referència al bateig de la petita.

Les aficions del Joan per la mecànica em satisfan molt, tant-
debbò que arribés a ésser un gran enginyer!

Pare: no li explico gaires coses de mi perquè, en realitat, hi ha poques coses per explicar. La feina, com ja vaig dir-li, ha pres un caient rutinari que no m'absorbeix gaire i em queda temps per dibuixar i fer experiments fotogràfics, de fotografia aplicada al dibuix comercial. No escriu gens, o gairebé gens, potser perquè al faltar l'estímul de les possibilitats de publicar o bé (per dir-ho d'una manera menys crua) la falta de contacte amb els lectors que jo desitjaria, fa que les obres en curs i els projectes s'allarguin indefinidament. Aquest no és pas, però, un estat definitiu i espero que alguna cosa es produirà que em retorni l'impuls creador. La relectura del paràgraf precedent, em fa adonar que l'expressió "experiments fotogràfics" pot fer pensar que em sobra temps per proves i frueixo d'una absència absoluta de problemes i mals de cap. En realitat, no és ben bé així; a l'editorial "González Porto", per la qual segueixo encarregant-me de la impressió de la col·lecció "Gustau Doré", van demanar-me (ja que aquesta feina anava rutllant gairebé sola) que col·laborés en la il·lustració del "Diccionari Enciclopèdic U T E H A", obra veritablement monumental i única en la història editorial mexicana. Amb el sistema fotogràfic de rotulació del qual vaig parlar-li ja fa temps, els he resolt el problema dels mapes, que queden molt bé i els surten força més econòmics que rotulats a mà. I així, treballant per una sola empresa, els resolc dos assumptes ben diferents, a satisfacció d'ells i meva.

Ha arribat l'hora del comiat i de deixar lloc a la Rosa. Molts, però molts petons a la mare i al Joan. Records a tots. Una abraçada ben ~~força~~ forta del seu fill

Perle

Pare: no he trobat cap llibre t r que em sapiga donar raó de la revista americana d'arts gràfiques escrita en espanyol. De totes maneres, faré encara un nou intent per a obtenir la informació.

Estimats nans: aquest diumenge que ve si Déu vol batejarem a la petita. Ja té el vestit que li va regalar el seu pare, és molt bonic i em sembla que estaria molt maca. Demà passat complirà quatre mesos. Passa el temps tan de pressa i a cada mes fill encara hi passa més. El Raimon d'aquí pocs dies ja farà quatre anys. Sembla que a mesura que es fa més gran s torna més bon mimó però de totes maneres és el que dona més feina. La Colòria també Déu n'hi do. La més bona és la petita. Sempre té una rialla als llavis. Té un caràcter molt bo i alegre. Ja em diuen el que els hi han semblat les fotos. Com que la tia Botey retornarà a Mèxic li la mare té el regal per la Teresa li voldria donar a ella que el portaria molt de gust.

Be! pare, fins ben arribat. Molts petons als nans i meua. Móra